

**Võidolge, et minna sisse kitsast
uksest! Lk 13:24**

Mida Jeesus mõtleb? Me oleme ju õppinud, et Jeesus on juba võidelnud meie eest äramakstes meie patuvõla, nii et Jumal on rahul. Seega ja ristimise kaudu oleme ju saanud Jumala lapsiks ja Ta riigi elanikeks. Mille eest peaks siis võitlema?

Kristuses ja Tema töö läbi on meil küll kõik meie päästmisele vajalik valmis. Aga võitlemine, millest Jeesus siin räägib, ei puuduta seda, vaid meie oma veendumust, nimelt sellest, et Jeesuse võit käib minu enda kohta, et minule tõesti kuulub kõik, mida Ta on oma kannatuse ja surmaga hankinud: Jumala arm, igavene elu ja taevalik õndsus, hoolimata kui patune ja roojane ma iseendas olen.

Kui lihtsalt see ka kõlab, on see võitlemine väga raske, sest vastased on mitmed ja võimsad. Jeesus lisab seepärast kohe: "sest palju püüavad minna, aga ei suuda".

Meie lihalik meel ei aktsepteeri mitte puhast armu, vaid tahab päästmises olla Jumalale abiks, vähemalt oma kujutletud hea tahtega. Kurat ja maailm on sama meelt: Jeesuse andeksandmist ei saa mitte nii otseselt uskuda.

Jeesuse süli ja uks on ikka pärani lahti. Ta ütleb kogu aeg: „Kes minu juurde tuleb, seda ma ei aja välja,“ Jh 6:37. Kitsas uks on meis endis, nimelt me nõdras usus, mis ei lase meid välja Kristuse vabadusse.

Mõelgem järele: kas meil on muu võimalus, kui uskuda Jeesuse puhtasse armusse? Ma teen iga päev pattu ja olen läbinisti patune. Seepärast mu meeleparandamine kunagi ei õnnestu. Ma jään alati sama roojaseks ja isekaks inimeseks. Mul iseendas usku ole. See on nii Piibli tunnistus kui ka minu enda kogemus.

Aga just seepärast tuli Jeesus maailma, et oma vere ja surmaga meie pattu ja nõrkust Jumala silme eest ära kustutada. Jeesuse päästetöö läbi oleme nüüd Jumala silmis puhtad, õiged ja pühad.

Sellesse tõesse uskumine on mida Jeesus mainitud võitlemisega mõtleb. Selle usu eest saame iga päev ja hetk võidelda, kuni me taevas saame seda näha ja nautida.